

sabırsızlık zamanı

agustos-eylül' 21
fiyat 5tl

**“ Bu Düzeni
Değiştireceğiz! ”**

İÇİNDEKİLER

Asıl Düşman Sermaye Sınıfı ve Onun Düzenidir.....	5-7
Barikatları Yıkan Kadınların Cüretiyle Devrime!.....	8-10
Kürt Halkı Katledilirken, Biz Özgür Olamayız!	11
Faşizm-Devrimci Durum ve İç Savaş Üçgeni.....	12-13
Basına ve Kamuoyuna.....	14-16
Bu Düzene Mecbur Değiliz!.....	17
Evvel Temmuz Festivalindeydik.....	18-19
Röportaj.....	20-23
LGBTİ+ 'lar İçin Özgürlük Ne İfade Ediyor.....	24
Hizmet Sektörü: Emek Cehenneminin Diğer Adı.....	25
Bu Düzeni Değiştirmek Zorundayız!.....	26-27

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Ağustos – Eylül sayımız ile yeniden karşınızdayız. Felaketlerin ardı ardını izlediği, nefret cinayetlerinin, ırkçı saldırıların, kadın katliamlarının giderek arttığı, şovenizmin devlet eliyle körüklendiği, her tarafımızı çürümüşlüğü ve yıkımın sardığı günlerden geçiyoruz. Her yeni doğan gün biz gençliğe, emekçilere, kadınlara, LGBTİ+'lara, doğamıza, canlılara tarifi imkansız acılar getiriyor. Pandemi ile birlikte derinleşen ekonomik krizin, durma noktasına gelen eğitim sisteminin yükünü bizler çekmek zorunda kalıyoruz.

Kapitalist düzenin yarattığı bu sorunlardan hepimiz bıkmış durumdayız, okullarımızın açılacağı söyleniyor, ancak hiçbirimiz heyecanlı değiliz, çünkü bu dinci-gerici eğitim sisteminden, bizi işsizlik ve geleceksizlikle terbiye etmek, hizaya sokmak isteyen bu düzenden hiçbir şey beklemiyoruz. İsyanımız sokaklara taşıyor, alacaklıyız, bize gelecek borcunuz var diye haykırıyoruz; sorunlar karşısında teslim olmuyor, geleceği, güzel bir dünyayı birlikte kurabilmek için harekete geçiyor, başkaldırıyoruz. İradelerimizi yok sayıp bir gecede kayyum rektör atayanlara karşı kavgayı yükseltiyoruz. Madem onlar yaşamlarımızı elimizden alıyorlar, kavgadan başka çözümümüz yoktur. Çözümün dışı dış bir kavgadan geçtiğini söyleyenler olarak bu sayımızda mücadele eden kadınları sizlere taşıırken, ırkçı-faşist saldırılara karşı ne yapmalıyı tartıştık. Afetlere ilişkin çözümü tartışırken, genç emekçi arkadaşlarımıza, LGBTİ+ arkadaşlarımıza mikrofon uzattık. Okur mektuplarının, röportajların, makalelerin sizleri beklediği bu sayıyı keyifle okumanız dileğiyle. Sesimizin daha fazla insana ulaşması için sen de fanzin kolektifimize katıl, birlikte üretelim!

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

ASIL DÜŞMAN SERMAYE SINIFI VE ONUN DÜZENİDİR!

Küresel çapta ve yaşadığımız topraklarda toplumsal sorunlar olağanüstü birikmiş, iç içe girmiş ve düzen sınırları içinde içinden çıkılmaz bir noktaya gelmiş durumda. İrkçı saldırılar, doğanın yok oluşu, göçmenlere yönelik tırmandırılan nefret saldırıları, seller, emekçilerin hayatlarının sermaye egemenliği tarafından yaşanılmaz hale gelişi, psikolojik ve sosyal çöküntü... Yaşlı dünyamız emperyalist-kapitalist sistemin yıkıcı sonuçlarını her şeyiyle yaşıyor. Yaşadığımız topraklar kapitalizmin sosyo-ekonomik çelişkilerinin yarattığı toplumsal sorunların emekçi halklar, işçiler, kadınlar, gençler, LG-BTİ+'lar tarafından bir nebze bile katlanılamayacağı bir noktaya evrilmiş durumda. Artık çelişkiler çok keskin, sorunlar iç içe ve halkların soylu öfkesi sınır tanımaz noktada.

Sermaye sınıfı ve onun faşist devleti binbir kurumuyla, medyasıyla, araştırma şirketleriyle toplumsal dinamiklerin bir ayaklanma noktasına vardığını fark ediyor. Bundan dolayı ayaklanmaya karşı her türlü teknik ve siyasal hazırlığı yaparken, işçi sınıfının birliğini bölebilmek, halkları birbirine kırdırmak ve gerçek düşmanın kim olduğunu gizleyebilmek için kesintisiz bir saldırganlık içine girmiş durumda. Dinci faşizm ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm gibi kör bir nefrete, katıksız bir saldırganlığa ve akıl tutulmasına dayalı her türden gerici anlayışları gerici kitleleri diri tutmak, devrimci

güçleri ve toplumu terörize etmek için örgütlüyor.

Bu gerici anlayışlar dinci gericilik ve komünizm düşmanlığı ile faşist devletin temellerini oluşturduğu gibi sivil faşist hareketin resmi görüşlerini de oluşturmaktadır. Tabii, bu belli kesimlerde dinciliğin ağır bastığı, bazı kesimlerde ise ırkçı faşist kafa ile ifadesini buluyor. Yani ırkçılık, ezilen ulus ve mülteci düşmanlığı sistematik bir şekilde gerici, karşı-devrimci kitlelere işleniyor. Eğitim sisteminin, devletin bütün resmi kurumlarının, her türlü gerici-faşist partinin, çeşitli sermaye organizasyonlarının canhıraş örgütlediği bu anlayış sokakta pratik saldırılar olarak ifadesini buluyor. Bu bakımdan sadece son 2 ayda yaşanan onlarca saldırı bizlere çok şey anlatıyor.

En son orman yangınlarında bile suçlu olarak göçmenlerin ve Kürt ulusunun gösterilmesi birkaç kendini bilmezini işi değil, sistematik hale gelmiş faşizmin genel yöneliminin bir sonucudur. Her anlamda gericileşmiş ve köhnemiş sermaye egemenliğinin kendisi ayakta kalabilmek için yaşadığımız topraklarda özellikle şovenist histeriyi ırkçılıkla, milliyetçilikle, ezilen ulus ve göçmen düşmanlığıyla tırmandırmaya çalışıyor.

Son 2-3 aydır Ankara'da, Afyon'da, Çorum'da Kürt işçilere ve emekçilere yönelik gerçekleşen örgütlü ve planlı saldırılar ve en son geçtiğimiz haftalarda Konya'da yaşanan ve 7 Kürt eme-

kçinin hayatını kaybettiği katliamın kendisi bunun tekil saldırılar değil, faşizmin planlı ve genel bir yönelimi olduğunu gözler önüne sermektedir. Aynı şekilde Ankara Altındağ'da devletin bizzat örgütleyip sokaklara saldırdığı faşist gruplar mültecilere saldırdı, bu faşist grup mültecilerin dükkanlarını yağmaladı, evleri taşıladı, mültecileri yaraladı. Karşımızdaki manzara tepeden tırnağa dinci faşist iktidar tarafından örgütlenmiş ve devreye konulmuş bir pogromdu.

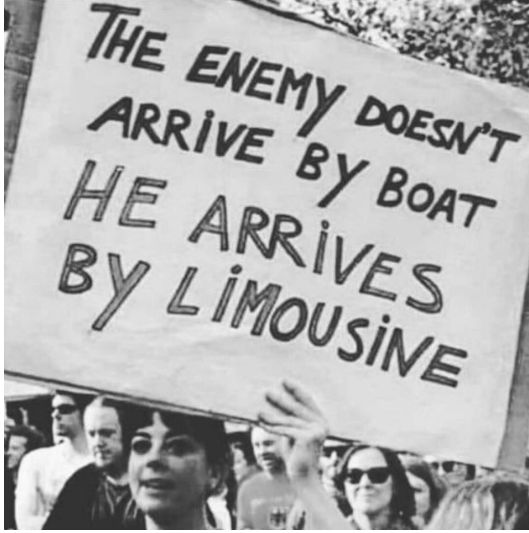
Dinci faşizm daha kapsamlı saldırıların provasını bugünden yapıyor. Konya'daki katliamdan sadece 2 ay önce aynı aileye saldıran ve aile üyelerini ağır şekilde yaralayan sivil faşistler faşizmin koruması ve desteğinde kısa sürede cezaevinden serbest bırakılarak katliamı gerçekleştirirken, Ankara'da mültecilere saldıranların cezasız kalması bu durumu gözler önüne sermektedir.

Dinci faşizmin Kürt halkına ve ezilen ulusal topluluklara yönelik gösterdiği saldırgan dil ve tutumun kendisi sadece bugünün değil, geçmişten bugüne gelen devletin temel yapı taşlarında saklıdır. Kurulduğu günden beridir dincilik, ırkçılık ve komünizm düşmanlığı onun kodlarını oluşturmuştur. Halklar arası nefret tohumlarının ekilmek istenmesi, ezen Türk ulusu milliyetçiliği üzerinden Kürt ulusunun ve bu topraklarda yaşayan ezilen ulusal toplulukların baskı altına alınması faşist devletin sistematik yönelimlerinden biri olmuştur. Gericici bir burjuva diktatörlüğü olarak

kurulan ve sonrasında 71-80 darbeleriyle faşist bir karakter kazanan sermaye devleti, bu topraklarda ezen Türk burjuva ulusunun ayakta kalmasının güvencesidir. Bu açıdan şovenizm yaşadığımız topraklarda hep var olageldi, Türkçülük üzerinden ırkçılık sistematik olarak gericici kitlelere işlendi.

Halklar arasına ekilmek istenen nefret tohumları, Kürt ulusu ve göçmenler üzerinden tirmandırılan şovenizm kendini günümüzde de toplumsal yaşamın her yerinde gösteriyor. Kürdistan'dan Batı illerine tarımda en rahat koşullarda çalışmaya gelen ya da 90'lardaki köy yakmalardan dolayı zorla göç ettirilip Batı illerinde yaşayan Kürt emekçilerini faşizm rehin olarak görmektedir. Batı illerinde yaşayan Kürt emekçilerinin sistematik ırkçı-faşist saldırılara uğraması ya da açlığın ve sefaletin bu kadar derinleştiği bir dönemde sorunun kaynağının göçmenler gibi gösterilip özel olarak hedef alınmaları tesadüf değildir.

Tekelci sermaye egemenliğinin kendisi her alanda gericilik ve yıkım savaşları olarak ifadesini bulurken, tam ilhak sürecine uğratılmış bağımlı kapitalist ülkelerden ya da emperyalizmin saldırganlığı ile cehenneme dönen bölgelerden başka ülkelere doğru yoğun bir göç gerçekleşiyor. Türkiye ve Kürdistan savaşlardan kaçan mültecilerin yoğun geldiği coğrafyalar. Ucuz iş gücü ve baskı altına alınması daha kolay olarak görülen mülteciler üzerinden de çok yoğun bir gericici propaganda ve ırkçılık ile düşmanlık yaratılıyor.

İşçi sınıfının birliğini engellemenin yollarından biri sömürünün, yoksulluğun kaynağını gizlemek için, sermaye sınıfı ve faşist devlet yoksulluğun ya da toplumsal çürümenin kaynağını mülteciler gibi gösteriyor. Bu alçakça uygulanan durum, emekçiler arasında her zaman saldırılacak bir düşman yaratmanın enstrümanlarını oluşturuyor.

Hepimizin gözleri önünde yaşanan bu gelişmelere karşı kayıtsız kalmak ya da "Mülteciler evine gitsin" ya da "Kürtlerin katledilmesi benim sorunum değil" demek, burjuvazinin bu tuzağına düşmekten başka bir işe yaramaz. İşçi sınıfının, ezilen halkların, kadınların, gençlerin, LGBTI+'ların, doğanın, hayvanların yani anlayacağınız yaşayan ve nefes alan her şeyin düşmanı olan sermaye egemenliği tüm bu saldırıların ve katliamların gerçek sorumlusudur.

Kürt halkı katledilirken özgür olduğumuzu zannediyorsak, yaşadığımız dünya yok olurken rahat uyuyorsak insanlığımızı kaybetmişiz demektir. Bu açıdan Kürt halkına ve mültecilere yönelik saldırılara karşı en militan şekilde mücadele etmeli, şovenist histeriye karşı halkların mücadele birliği ilkesini gençliğin farklı kesimlerine taşımamız. Devrimci Kürt gençliği ile bu saldırılara karşı birliktelikler kurmalı, mülteciler ile etkin dayanışma pratikleri sergilemeliyiz.

Kaybedecek zamanımız yok, karşı devrim bütün güçleriyle saldırılarını artırırken, sokakta toplumu terörize ederken, bunları boşa düşürecek devrimci coşku ve militan ruh ile güçlü pratikler sergileyelim. Asıl düşman farklı uluslardan ve kimliklerden yoksul emekçiler, işçi gençler değil bu çürümüşlüğü ve yıkımın sorumlusu sermaye egemenliğidir!

Barikatları Yıkan Kadınların Cüretiyle Devrime!

Gözlerimizi Türkiye ve Kürdistan'a çevirdiğimiz zaman ülkenin bir yangın yerine dönüştüğünü görüyoruz. Ülkenin pek çok bölgesinde ortaya çıkan orman yangınları, Van'da ve Karadeniz'de meydana gelen sel felaketleri, mevsimlik olarak çalışan Kürt işçilere karşı yapılan faşist saldırılar, Konya'da Kürt bir ailenin katledilmesi, Suriyeli ve Afgan mültecilere yönelik yükseltelen ırkçılık, Azra Gülendamlar Haytaloğlu'nun vahşice katledilmesi, giderek artan intiharlar, ekonomik krizin yarattığı işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik... Ve daha uzayıp gidecek bir dizi olay. Art arda yaşanan bu olaylar dinci faşist iktidarın yönetemediğini ve yıkımının çok yakın olduğunu gösteriyor. Köhnemiş ve tepeden tırnağa gericileşmiş olan burjuvazi ve dinci faşist iktidar bir taraftan sermaye egemenliğini korumaya, ayakta tutmaya çalışıyor; diğer tarafta devrimci kitlelere, çocuklara, kadınlara olan saldırılarını arttırıyor. Bu saldırılar pandemiyle birlikte büyük bir artış gösteriyor. Her gün kadınların katledildiği, tecavüze uğradığı ya da kaybolduğu haberlerini okuyoruz. Bununla beraber savaş ya da salgın dönemlerinde en çok kadınların hedef alındığını görüyoruz.

Pandemiyle birlikte derinleşen ekonomik kriz sonucunda, işsizlik durumlarında işten ilk çıkarılan kadınlar oldu. Temizlik, çocuk, yemek üçgeni sarmalına sıkıştırılmış kadın, pandemi döneminde daha fazla baskı altına alınarak gittikçe eve hapsedi. Evde abi, akraba, eş tarafından psikolojik

ve fiziksel şiddete maruz kaldı. Yapılan araştırmalara göre pandemi sürecinde kadınların %73'ü şiddet çeşitlerinden en az birine maruz kaldı. 2020'de 300 kadın katledildi ve katledilen kadınların büyük çoğunluğu evinde öldürüldü. 2021 yılının ilk 6 ayında ise 130 kadın katledildi. Günlerdir kendisinden haber alınamayan üniversite öğrencisi Azra Gülendamlar Haytaoğlu emlakçı bir erkek tarafından katledildi. 18 yaşındaki Edanur tecavüze uğradığı için şikâyetçi oldu, şikâyet ettiği kişiler tarafından tekrar tecavüze uğradı ve intihar etti. Aleyna Çakır'ı katleden ve serbest bırakılan Ümitcan Uygun'un evinde bu sefer Esra Hankulu ölü bulundu. 5 Ocak 2020'den beri kayıp olan Gülistan Doku 575 gündür hala bulunamadı. Birkaç ay önce Elmalı'da cinsel istismara maruz bırakılan iki çocuk yaşadığı istismarı çizerek anlatmıştı. İstismarcı aile ise adli kontrolle serbest bırakıldı. Her gün sistematik bir şekilde devam eden kadın katliamları katmerleşmiş durumda ve kadınlarla çocuklar çok ağır bir saldırı altındalar. Katilleri cezalandırmayan, onları birkaç hafta içeride tuttuktan sonra serbest bırakan, kravat taktığı için iyi hal indirimi veren, Ensar vakfında cinsel istismara uğrayan çocuklar için "Bir kereden bir şey olmaz" diyenler bütün güçleriyle tecavüzü, cinsel istismarı, şiddeti meşrulaştırmaya devam ediyor.

Eşi tarafından uğradığı şiddet sonucu sosyal medya üzerinden sesini duyurmaya çalışan, kauçuk

fabrikasında çalışan Hürrem Kartal: “Ülkemizde birçok kadın eşlerinin, sevgililerinin, erkeklerin şiddetine maruz kalıyor, bu yüzden kendimi güvende hissetmiyorum.” diye anlatmıştı Mücadele Birliği Gazete’sine. Kapitalist sistemde bulunduğu her alanda kendini güvensiz hisseden kadın, ev içinde de güvende olmayıp büyük bir baskıya maruz kalıyor. Sokakta, iş yerinde, metroda, parkta, okulda... Kısacası her alanda yok sayılıyor, saldırıya uğruyor. Markette kasiyer olarak çalışan bir market işçisi indirim ürünlerini sayarken “Orkid var” dediği için erkek müşteri tarafından saldırıya uğruyor. Ataerkinin egemen olduğu kapitalizmde dinci-gerici bir eğitim gören insanlar “ped” kelimesinin ayıp ya da günah olduğunu düşünüyor. Kadınların temel ihtiyacının ücretsiz bir şekilde satılması gerekirken yasaklanıyor ya da ağır vergilerle satılıyor.

Sadece Türkiye ve Kürdistan’da değil dünyanın pek çok ülkesinde

kadınlar dinci, gerici, ataerkiye karşı savaşıyor. Afganistan’da Taliban’ın ülkeyi ele geçirmesiyle birlikte kadınlar bu vahşi güruhun getirdiği şeriat ile çok büyük acılar çekiyor. Kadınlar şeriat kanunlarına göre yaşamak zorunda bırakılıyor; bu kurallara uymayanlar kırbaçlanarak cezalandırılıyor ya da idam ediliyor. Kadınların çalışması, okula gitmesi, tek başına dışarı çıkması yasaklanırken; zina yapmakla suçlanan kadın sokak ortasında taşlanıyor. Taliban kadınlara ve çocuklara barbar bir şekilde saldırıyor, kadınlar ise Kabil’de Cumhurbaşkanlığı Sarayı önünde “Haklarımızı İstiyoruz” yazılı pankartlarla Taliban’ı protesto ediyor.

Türkiye’de dinci-faşizmin tepesindeki zat ise konuşmasında “Taliban’dan farkımız yok.” açıklamasını yapıyor. Evet dinci faşist iktidarın ve temsilcilerinin Taliban’dan bir farkı olmadığını biliyoruz. Fakat kadınlar bulunduğu her alanda bu zihniyete

karşı mücadele ediyor. Dünyanın her yerinde bu saldırı ve baskılara rağmen geri adım atmıyor. Kadınlar sürekli ezildikleri ve ikinci plana atıldıkları için bu sisteme karşı başkaldırıyor. Ayaklanmalarda en ön saflarda yer alan kadınlar özgür bir yaşamın özlemini çekiyor. Gezi Ayaklanması'nda, Rojava'da, Şili'de, İran'da, Irak'ta kadınların mücadelesi dünyadaki tüm kadınları cüretlendiriyor.

1 Temmuz'da İstanbul sözleşmesinin feshedilmesiyle birlikte sokakları isyan sloganlarıyla dolduran kadınlar büyük bir yankı uyandırdı. Afganistan'da Taliban'a karşı yeni bir yaşam inşa etmeye çalışan "Haklarımızı istiyoruz" diyerek öne atılan kadınlar da cesaret kaynağı oldu. Kadınlar dün olduğu gibi bugün de dünyanın neresinde olursa olsunlar mücadeleleriyle, devrimci eylemleriyle diğer kadın-

lara büyük bir umut ve cüret kaynağı olmaya devam ediyor.

Barikatları yıkan kadınların cüreti bir kez daha yaşadığımız sorunların sokak eylemleriyle çözüleceğini gösteriyor. Kadınların sınıfsız, sömürsüz, sınırsız ve özgür yaşayacağı bir yaşam devrimci bir mücadeleyle kapitalizmi yıkıp sosyalizmi inşa etmekle olacak!

KÜRT HALKI KATLEDİLİRKEN, BİZ ÖZGÜR OLAMAYIZ!

Geçtiğimiz günlerde Konya'nın Meram ilçesinde faşizmin desteklediği, örgütlediği ülkücü-faşistler, 7 Kürt emekçiyi katletti. Yine dün Antalya'da yaşayan Kürtlere yönelik ırkçı faşist saldırılar gerçekleşti. Antalya'da yaşayan Kürt aileler, faşistler tarafından linç edilmek, evlerinden zorla göç ettirilmek istendi. Kürt halkına yönelik bu saldırılar ne iltir ne de son olacaktır.

Dinci-faşist iktidar, sermaye düzeyine karşı toplumsal öfkenin ciddi boyutlara geldiği bugünlerde, halkları birbirine kırdırmak için özel olarak ırkçı-şovenist saldırıları yoğunlaştırıyor. Tekil saldırılar artık genel bir yönelime yani toplu katliamlar şeklindeki saldırılara dönüşmektedir. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet saldırılarını güçlü oldukları için değil, Kürt halkına, emekçi kitlelere egemen olamadıklarından dolayı katliam boyutuna taşıyor.

Kürt halkına yapılan bu ırkçı-faşist saldırılara sırtını dönen alelade yapılmış bir şey olarak görenler şunu görmemektedir: Kürt halkı özgürleşmeden bu coğrafyadaki hiçbir ulusun özgürlüğü söz konusu değildir. Her zaman dile getirdiğimiz gibi yine söyleyelim; Kürt halkının özgürlüğü ancak bir devrimle gelecektir başka türlü küllara hoş gelen bir masaldan başka bir şey değildir.

Dün Deniz Poyraz'ı, bugün 7 Kürt emekçiyi öldürenler yine bugün gün-

demin en önemli konusu olan orman yangınları üzerinden, Kürt halkına yönelik ırkçılığı ve şovenizmi tırmandırmaya çalışıyor. Orman yangınlarının bir felakete dönüşmesinin sorumlusu sermaye iktidarı iken bu suçtan sıyrılabilmek ve gerici kitleleri konsolide etmek için yangınları başlatan Kürt halkıymış gibi gösteriliyor. Kör bir nefrete, koyu bir ırkçılığa ve dinciliğe dayanan dinci-faşist iktidar kendi sivil-faşist unsurları ile sokaktaki terörünü arttırarak Nazi faşizmini aratmayan, topyekün faşist diktatörlük kurmaya çalışıyor. Fakat nafile!

Faşist devlet, Kürt halkını dize getirmek için toplu katliamlara, saldırılara başvursa da Kürt halkı, kan akan bu sisteme teslim olmadı, olmayacak! Bu katliamları engellemenin tek yolu Türkiye ve Kürdistan gençliğinin birleşik mücadelesini sokak sokak örmektir, halkların mücadele birliğini örgütlemektir.

Tüm bu faşist teröre karşı örgütlü, kitlesel, birleşik, anti-faşist, gençlik mücadelesini yükseltmek günün en yakıcı görevidir. Dinci faşizmin saldırılarını boşa çıkartacak olan şey, örgütlenmek ve militan mücadeleyi öne çıkarmaktır. Faşizmin anladığı tek dil, budur!

**FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞA-
CAĞIZ! YAŞASIN KÜRT VE TÜRK
HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ**

Devrimci Öğrenci Birliği

Faşizm- Devrimci Durum ve İç Savaş Üçgeni

Yayınımızı düzenli takip eden okurlarımız başlığımıza ve anlatacaklarımıza aşınadır. Çünkü Sabırsızlık Zamanı fanzinimizde bu kavramlara sıklıkla yer verirken, kavramların ne olduğunu ve günümüz koşullarını anlamak açısından nasıl tariflediğimiz anlaşılacaktır. Çeşitli yayınlarda farklı anlamlarda kullanılan ve birbirinden koparılan bu kavramların birbirine nasıl içkin olduğunu sizlere anlatmak istiyorum. Çünkü benim vurgulamak istediğim nokta bu kavramların birbirinden nasıl ayrılmaz olduğunu anlatmaktır. Temmuz ayının başında Samandağ'da gerçekleştirilen Arap halkının geleneksel Evvel Temmuz festivalinde bir dizi panel ve etkinlik gerçekleştirildi. Festival günlerinde gerçekleştirilen farklı panellerde TİP, EMEP, Sol Parti gibi reformist kurumların yanında, meslek örgütleri ve feminist kurumlardan birçok konuşmacı söz aldı. Biz de bu panellerde devrimci öğrenciler olarak yerimizi aldık.

İlk gün İstanbul Sözleşmesi ve Kadın Mücadelesi, ikinci gün Türkiye Siyaseti ve Demokratik Zeminin İnşası, üçüncü gün ise Siyasi İktidarın Sağlık, Eğitim Politikaları ve Mücadele Olanakları adlı paneller gerçekleşti. Genel bir değerlendirme yapacak olursak bu kurumlar her emekçinin bildiği, kendi içinde tartıştığı ve genel anlamıyla sebebini bildiği toplumsal sorunları ele aldılar. Ancak bu toplumsal sorunların çözümü konusuna geçecek olursak tek bir cevapları vardı. O da tüm sosyal reformistlerden beklenildiği gibi

seçimlere girmek ve dinci-faşizmi "seçimle göndermek".

Seçimlere bu kadar bel bağlamışken panele katılan halka birkaç kurum, bizim sorularımız ve eleştirilerimiz üzerine yarım ağızlı bir şekilde bu işin devrimle çözüleceğini söyledi. Madem tüm bu sorunlar devrimle çözülecekse neden hala seçimlerle zaman kaybediyorsunuz? Neden burjuvazinin ahırında politika üretmeye çalışıyorsunuz? Neden sandığa bu kadar umut bağlamış durumdasınız? Yukarıda sorduğumuz sorulara bu sosyal reformist kurumların cevapları açık. Bu ülkede bir devrimci durum ve sertleşen bir iç savaş yok. Bu yüzden de devrimci durum yoksa seçimler meşru bir yoldur.

Bu ülkede faşizm, devrimci durum ve iç savaş dediğimiz koşulların üçü de var ve bu koşullar birbirini tetikliyor, besliyor. Ekonomik zor siyasal zoru doğurur. Siyasal zor ise yaşadığımız topraklarda gerici burjuva diktatörlüğü olarak kurulmuş ve 71-80 darbelerinin ardından faşistleşmiş devlet olarak karşımıza çıkmaktadır. Devrimci durumun ise üç ana temeli vardır. Yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesi, yönetenlerin eskisi gibi yönetememesi ve ekonomik kriz. Devrimci durum ise iç savaşı doğurur. İç savaş en çetin noktaya gelmediği düzeyde bile vardır. Örnek vermek gerekirse en çetin zamanı 10 birimse eğer başlangıç zamanı 1 birimse mesele bunu 1 birimken görmektir.

10 birim olduğunda bunu yayınlarında yazanlar zirvalamaktan başka bir şey yapmayacaklardır.

Türkiye’de ve Kürdistan’da şartlar bu denli olgunlaşmışken, bu denli baskı ve zulüm varken bize gereken tek şey vardır. Faşizmin zor yoluyla yıkacak Demokratik Halk Devrimi ve bunun ardından kurulacak bir Demokratik Halk İktidarı. Yaşadığımız topraklarda tepeden tırnağa silahlanmış faşist devlet ve sivil-faşist kitle göz önüne alındığında devrimi yalnızca zora dayalı olarak zafere ulaştırabiliriz. Ancak zor, tek başına yeterli değildir. Devrimin başarılı bir şekilde gerçekleşmesi için ilk önce devrimin nesnel ve öznel koşullarının oluşması gerekir. Devrimin nesnel koşulları dendiğinde aklımıza devrimci durumu tanımlarken kullandığımız politik ve ekonomik kriz tanımları gelir. Devrimin öznel koşulları ise sanıldığı aksine örgütlü ve güçlü bir devrim partisinin varlığı demek değildir. Devrimin öznel koşulları devrimin öznesinin yani yığınların mevcut iktidarı yıkacak veya sarsacak düzeye ulaşan eylemleri

olarak tanımlanır. Türkiye ve Kürdistan’da bir yönetim krizi ve ekonomik kriz olduğu yani devrimin nesnel koşullarının varlığı bakmak ve görmek isteyen herkesin malumudur. Öznel koşulların ise henüz oluşmadığı ancak nesnel koşulların öznel koşulları tıpkı Gezi Halk Ayaklanması’nda olduğu gibi oluşturacağı gün gibi ortadadır. Bütün bunlar, emekçi yığınları devrime sürükleyecek olan bir devrimci sınıf partisinin bulunması, programının toplumun tüm kesimlerinin yaşamsal sorunlarını çözebilecek olması, emekçi yığınları içinde geniş bağlarının bulunması ihtiyacını yadsımaz. Ancak koskoca bir devrimin zaferi tek başına bu koşula bağlanamayacak kadar karmaşık bir olgudur.

O zafer dolu günlere dek öğren-ciler, emekçiler, kadınlar olarak komitelerimizi kuralım, güçlerimizi birleştirelim, harekete geçelim! Sinek avlamak yerine bataklığı kurutalım. Dünyayı kurmak bizim ellerimizde!

Adana’dan Bir Döb’lü

Basına ve Kamuoyuna;

Pandemi sürecinde sadece biz liseliler değil, toplumun tüm kesimleri ile birlikte çok zor zamanlardan geçiyoruz. Bir yanımda yangınlar ve bu yangınlar üzerinden Kürt halkına yönelik yükseltelen ırkçılık, bir yanımda devletin yetiştirdiği çeteler tarafından katledilen aileler ve saldırıya uğrayan göçmenler, bir yanımda kadın ve LGBTİ+'lara yönelik saldırılar, bir yanımda seller, bir yanımda değişen koltuklar, ama değişmeyen düzen var.

Marmaris'ten Manavgat'a, Antakya'dan Adana'ya, Kayseri'den Derim'e ormanlar, hayvanlar, yerleşim alanları, insanlar... yaşama dair hemen her şey yandı ve yanıyor. Devlet, ranta açmak üzere ormanların yanmasına izin verdi, coğrafyamızın ormanlarının cayır cayır yanmasını fırsat bilerek ırkçılığı ve saldırıları yükseltti. Söndürülemeyen değil, söndürülmeyen bu yangınlar büyük bir çaresizlikle sürerken ve 40.000 hektara yakın alan küle dönerken iktidar, yangını özel uçağından seyrediyor. Yalnızca yanan ormanları değil, Kastamonu'da gerçekleşen selin ardından hükümet HES'ler için: "Sorunun kaynağı değil mağdurdur" diyerek bu felaketi de seyretti. Bizler biliyoruz ki bu yangınları söndürmeyenler, bu yangınlardan kârlı çıkanlardır. Seli engellemeyenler, sele sebep olanlardır. Bir yanda eliyle yangın söndürmeye çalışan insanlar varken, diğer yanda o esnada düğünde olan bakanlar, milyonluk arabalarıyla bölgede inceleme yapan

orman müdürleri ve içinde bulunduğu krizden çıkmak için yaşamı yok eden, ciğerlerimizi yakan kapitalist devlet bulunuyor.

İktidarın ve sermayenin yönetemediği iklim krizi şöyle dursun, 6-7 Eylül'de Rumları, Ermenileri, Yahudileri, Süryanileri katleden devlet; Çorum'da, Maraş'ta, Sivas'ta Alevilere ve 1 ay önce Konya'da Kürt aileye saldırarak 7 kişiyi katletti, geçtiğimiz hafta Altındağ'da göçmenlerin evlerine ve dükkanlarına yönelik ırkçı saldırılar örgütledi. Bu saldırıların birbirinden bağımsız düşünülemez olduğunu ve bu saldırıların örgütleyicisinin her gün televizyonlarda Kürtleri hedef alan ve sosyal medyada göçmenleri hedef gösteren devlet ve kurumlarının olduğunu biliyoruz.

İktidar ve sermaye yalnızca ezilen halkların katliamına değil, Türkiye ve Kürdistan topraklarında yaşanan tüm kadın katliamlarına da imzasını atmıştır. Temmuz ayında 20 kadın katledildi, 12 kadın ise şüpheli bir şekilde can verdi ve bunlar sadece bildiklerimiz. Kadın cinayetlerinin faili; yalnızca İstanbul Sözleşmesi'nden bir gecede çıkan iktidar değil, kadın katliamlarının önünü açan, katilleri koruyan ve aklayan erkek egemen, kapitalist sistemin ta kendisidir. Kadınlara ve LGBTİ+'lara yönelik saldırılarda en büyük payın, eğitimin ilk gününden bu yana ders müfredatlarında cinsiyetçi, homofobik, transfobik ifadeleri bizlere eğitim yoluyla empoze eden eğitim

sisteminde olduğunu biliyoruz. İlkokul sıralarından başlayarak homofobik eğitimle baskılanan, kimliklerini gizlemek zorunda kalan LGBTİ+ lar gerek okul arkadaşlarından, gerek hiçbir şekilde desteklemeyen ve psikolojik yardım sağlamayan ve LGBTİ+ öğrencilerin kimliğini yoksayan sözde okul rehberlikçilerinden gerekse idareden türlü zorbalıklara maruz kaldılar ve kalıyorlar. Kadın öğrenciler dışarı çıkma imkanlarından bile yoksun bir halde ev içi emek sarmalına hapsedildi, pek çok kadın online eğitim sürecinde eğitim hayatından bile isteye koparıldı. Failler hanemizde dememize rağmen LGBTİ+’lı liselliler kapanma sürecinde hiçbir destek sağlanmadan evlere kapatıldı, yüzyüze eğitim şartlarında bile maruz kaldıkları LGBTİ+fobiye, zorluklara online eğitim sürecinde hem eğitim sistemi ile hem de evlerde maruz kaldılar.

Yıllarca okullarda rekabetçi ilişkilere zorlanmış, gelecekte burjuvazinin makinalarında yeni çarkları olmak üzere sistemin eleğinden geçirilerek sınavlara sokulmuş, idare baskısı al-

tında sindirilmeye çalışılmış, devletin militarist ve ırkçı propagandasına maruz kalmış olan bizler, koronavirüs süreciyle birlikte günden güne daha fazla geleceksizleştiriliyor, ezildikçe eziliyoruz. Online eğitim uygulaması sebebiyle EBA’ya erişmek isterken çatıdan düşerek yaşamını yitiren Çınar Mert’in haberini aldık. Ailesiyle beraber mevsimlik tarım işçisi olarak çalışan çocukların yüz yüze eğitime erişimi çok zorken online eğitimle okuldan kopartılıp çocuk işçiliğe zorlandıklarını gördük. İnternete erişemeyen, bilgisayarı/telefonu olmayan yoksul insanların sistem içerisindeki konumunun doğuştan belirlendiği gerçeğini bir kez daha en somut hâliyle gördük. Önce “sağlığınız için” dediler, sonra fabrikada çalışmak zorunda olup evine hastalık taşıyan işçilerden, açık olan AVM’lerden, yaşamını yitiren kuryelerden ve kapitalizmin çarklarını döndürmek için çalışmak zorunda olan, hayatları eve sığmayan diğer herkesten gördük ki, bu “çözüm”lerin sağlığınıza alakası yoktu. Okulları kapatırken meslek liselerini açarak arkadaşlarımızı ucuz

emek olarak kullanarak dezenfektan üretmeye zorlandı. Staj zorunluluğunu sürdürerek sömürü düzeni katlandı. Bazı aileler eğitimin online olmasını fırsat bilerek arkadaşlarımızı patronlar tarafından sömürülmek üzere düşük ücretlerde çalıştırılacakları işlere girmeye zorladılar. Yaşamlarımız son 2 senedir eve, sınava, kurallara sıkıştı. Bu dönemde değil okula gitmek zaman zaman dışarı çıkma hakkımız elimizden alındı. Sıkışmanın etkisiyle bunalyoruz, içimizde bir tepki hissediyoruz ama ne zaman bir tepki gösterecek olursak susturulmak isteniyoruz. Tepkilerimiz “anormallik”, “uyumsuzluk”, “ergenlik” olarak adlandırılıyor. Önceki milli eğitim bakanı Ziya Selçuk istifa etti. Biz sorumlunun tek kişi olmadığını devamlı değişen bakanlardan ama hiç değişmeyen sistemden çok iyi biliyoruz. Bizi bu geleceksizliğe iten tek kişi değildir ve çözüm tek kişinin istifasında değil sokaklarda mücadelede, liselilerin, ezilenlerin birlikteliğinde, çözüm devrimdedir. Gelin bizi bu sıkışmışlığın içine hapseden, yaşamlarımızı sömüren, bizi köleleştiren sistemin adını koyalım: İktidarlarıyla bizleri ezenlerin, sömürenlerin, patronların sistemi... Bu coğrafyanın halklarını katledenlerin, ormanları yakıp yaşamı yok edenlerin, kadınlara ve LGBTİ+'lara saldıranların, Kürtlerin anadilde eğitim hakkını gasp edenlerin, göçmenlerin dükkanlarını yağmalayanların, arkadaşlarımızın intihar etmesine sebep olanların, özgürlüğümüzün karşısında olanların, yaşamlarımızı çalanların, bizleri geleceksizleştirenlerin sistemi! Biz liseller, bizleri geleceksizliğe sürükleyen

bu sistemi reddediyor, geleceksizliğe karşı sokaktayız diyoruz. Tüm bu adaletsizliklere sebep olanlardan, geleceğimizi çalanlardan ve yaşam alanlarımızı yakanlardan bizi kurtarmasını beklemiyoruz. Çünkü biliyoruz ki bizi ancak biz kurtarabiliriz. Yaşadığımız tüm bu adaletsizliklerin hesabını soraçağımızı bir kez daha haykırıyoruz. Örgütlü sistemin pençesinden kurtulmanın tek yolunun özgürlüğümüzü kendi ellerimizle yaratmak, örgütlenmek ve mücadeleyi büyütmek olduğunu biliyoruz. Bütün liselleri bizleri geleceksizliğe iten, doğayı, kürt halkını, kadınları ve LGBTİ+'ları, göçmenleri katleden sisteme karşı örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz!

**DÖB, Dev-Lis, LAF, LÖB,
Özgür Lise**

BU DÜZENE MECBUR DEĞİLİZ!

Türkiye’de 15-17 yaş arası 597.000 genç işçi çalışmakta. Bunların büyük çoğunluğu kayıt dışı ve güvencesiz çalıştırılmakta. Eğitim hayatlarına devam etmeleri ve geçinme derterini düşünmeden okumaları gerekirken, ailelerinin maddi durumunun kapitalizmden kaynaklı dolayı kötü olması sebebiyle eğitim haklarından mahrum bırakılıyorlar. Genç işçiler genellikle tekstil atölyeleri, sanayiler ve hizmet sektöründe çalışıyorlar. Patronlar iş yerlerinin temizlik, bakım gibi sorunlarını belli bir maliyet gerektirdiği için buralarda beslenme alanları steril, çalışma ortamlarında da işçi güvenliği sağlanmıyor. Bunlardan dolayı genç işçinin canı iğne ipliğine bağlıdır. Genç oldukları için ucuz iş gücü olarak görülüyorlar, hem uzun saatler çalıştırılıyorlar hem de düşük maaş alıyorlar.

İş ortamında ustası tarafından küfür, hakaret, dayak yiyebilir çünkü işi çok iyi yapması için bu gerekmiş. Karın

tokluğuna çalıştırdığınız gençlerin bir işi hevesle yapmasını nasıl beklersiniz ki! Bu, çoğunlukla büyük atölyelerde yaşanan bir durum, genç kadın işçiler atölye içerisinde sözlü tacize maruz kalabiliyorlar ve zaten karın tokluğuna çalıştığı işini kaybetmemek için bir şey diyemiyorlar. Hizmet sektöründe de aynı sorunlar baş gösteriyor. İşçiler müşteri odaklı, sürekli müşteri memnuniyeti üzerine çalışmak zorunda ve işçilerden her şeyi iyi yapmaları istenmekte, bu nedenle en küçük hatalarında aşağılanıyorlar, psikolojik şiddete maruz kalıyorlar.

Bu çürümüş düzende sömürülmeyi kabul etmeye ve yaşamaya mahkum değiliz! Kendi kurduğumuz komitelerde örgütlenerek işçi düşmanı bu düzeni yıkabiliriz.

Emeğin Gücü Sermayeyi Yenecek!

**İstanbul’dan Fanzin Okuru
Genç Bir İşçi**

EVVEL TEMMUZ FESTİVALİNDEYDİK

Antakya'da yaşayan Arap Alevilerin hem kültürünü yaşatmak hem de politik mücadeleler üzerine çeşitli etkinlikler yapmak için düzenledikleri, tarihi 4000 yıl öncesine kadar dayanan Evvel Temmuz Festivali'nin 21. Yılında Devrimci Öğrenci Birliği olarak biz de her yıl olduğu gibi standlarımızla oradaydık. Festivalin ilk günü olan 12 Temmuz'da İstanbul Sözleşmesi ve Kadın Mücadelesi isimli bir panel yapıldı. Dünyaya Başkaldırıyoruz okuru genç kadınlar olarak katıldığımız bu panelde kadın sorununun tarihine inildi ve bu mücadelenin uzun zamandır yürütüldüğü söylendi. Kadın sorununun AKP iktidarı döneminde başlamadığını ancak bununla birlikte daha da derinleştiğini dile getirdiler. İstanbul Sözleşmesi'nin feshini kabul etmeseler de, iktidarın kadınlara yönelik baskıları, kadın cinayetlerini azaltmaya yönelik hiçbir adım atmadığını söylediler de buna dair ortaya koydukları çözüm, kadınları gerçek kurtuluşa ulaştıramaz. Panelde söz alarak onlara kadınların ancak sınıfsız bir toplumda kurtulacağını, yaşadığımız düzen içerisinde kadınların konumunun her zaman geri planda olacağını açıklayıp yapılacak hiçbir reformun, çıkarılacak hiçbir yasanın kadınları sömürden korumayacağını belirterek panelistlere kadın sorununa nasıl bir çözüm ortaya koyduklarını sorduk. Kadın sorununu bireylerin kendi gelişimine bağlayarak adım adım çözüleceğini iddia ettiler. Barışçıl ve mülkiyetsiz bir toplum istiyoruz deseler de, feminist bir bakış açısıyla baktıkları için, bu toplumun

ancak ve ancak devrimle kurulabileceğini kabul etmiyorlar. Ama onlara da söylediğimiz gibi, kapitalist düzen içerisinde kadınlar ezilmeye mahkumdur. Bu yüzden mücadelemiz birkaç yasayı kabul ettirmekten ibaret olmamalı. Kadınlar olarak baskılardan ve sömürden kurtulmak için faşist devlete ve tüm aygıtlarına karşı bir olarak savaşmalıyız. Panel bu sözlerimizle son buldu. Panel sonrasında, Ali İsmail Korkmaz Festival alanında Cevdet Bağca sahne olarak Saman dağ halkıyla buluştu.

13 Temmuz günü Türkiye Siyaseti ve Demokratik Zeminin İnşası adlı panelle ikinci gün başladı. Konuşmaların geneli; meclis içerisinde AKP ve MHP dışında önerilen hiçbir şeyin onaylanmadığı, sadece onların önerilerinin geçtiği bir nokta olduklarını dile getirerek meclisin fiili olarak feshedildiğini ifade ettiler. Bunun için gelecek seçimlere daha iyi hazırlanmak gerektiğini söylendi. Yeni anayasa çalışmalarının muhalefet partilerinin taslaklarının bitmek üzere olduğunu ve önümüzdeki dönemde açıklama yapılacağını ifade ettiler. Bizler de DÖB olarak söz alarak; "İki parti dışında meclisin içerisinde bir faaliyet yürütülmüyor ve meclis fiilen feshedilmişse, emekçileri seçimlere yönlendirmemek gerekiyor. Burjuva anayasaları, siyasal iktidarı ve onların yanında saf tutan burjuvaziyi korumak için yazılmış bir belgedir. Yapılacak anayasa emekçilere ne vaat edecek? Biz demokrasinin, emekçiler için yapılacak anayasanın

siyasal iktidarın kökten değişmesiyle geleceğini söylüyoruz. Ve bunu halkların birleşik mücadelesi ile yaşanabileceğini savunuyoruz.” diyerek panele kendi görüşlerimizi sunduk.

Panelin ardından akşam yapılan konserde yerel sanatçılara yer verildi. Festivalin son günü 14 Temmuz’da ise Siyasal İktidarın Sağlık, Eğitim Politikaları ve Mücadele Olanakları paneli düzenlendi. Akşam yapılan konserde ise İlkyay Akkaya sahne aldı. Biz festivalin olduğu her akşam, standlarımızla alandaydık. Devletin festivale gönderdiği faşist güçler her geçen yıl daha da artıyor, halkın gözü korkutulmaya ve bu geleneğin sürdürülmesi engellenmeye çalışılıyor. Ama hem devrimci kurumların hem de Arap

Alevilerin sahiplendiği Evvel Temmuz Festivali polisin baskıları ne kadar artsa da yapılmaya devam edilecek.

Devrimci Öğrenci Birliği / Antakya

RÖPORTAJ

1- Merhaba, kendinden biraz bahseder misin?

Deniz: 20 yaşındayım, lezbiyenim, sevdiğilerimle vakit geçirmeyi, eğlenmeyi seviyorum.

Anonim-1: 16 yaşındayım Kars'ta yaşıyorum üç çocuklu bir ailenin en küçük kızıyım, ailem baskıcı ve muhafazakar, lise öğrencisiyim.

Anonim-2: 19 yaşındayım, üniversiteye hazırlanıyorum. Biseksüelim.

Anonim-3: 19 yaşındayım, bu sene üniversiteye geçeceğim, biseksüelim.

2- Kendini kabullenmek de zorluk çektin mi?

Deniz: Evet, bu uzun sürdü ama sonuçta üstümden bir yük kalkmış gibi hissettim.

Anonim-1: Kendimi bildim bileli erkeklere ilgi duymadım, bu sene kendimin farkına vardım.

Anonim-2: Fazlasıyla zorluk çektim, çünkü "Çevrenin tepkisi ne olur? Ailem kabul eder mi?" düşüncesiyle bakıyorsun ister istemez ilk fark edişinde. Ben de bu sorulara cevap alamadığımdan ve bunun geçeceğini, yanıldığımı vs. düşünerek geçiştiriyordum, üzerine düşünmezdim pek. Kendimi tam olarak kabul lenmem ilk kız arkadaşım ile tanışmam ile oldu. 17 yaşındaydım. Onunla tanışınca apayrı bir his vardı içimde farkındaydım sıradan bir arkadaş olarak muhabbet etmiyordum vs. aşık olan insanlar nasıl hissediyorsa öyle hissettim ve ilk defa tam olarak ben buyum diyebilirdim.

Anonim-3: Kendimi kabullenmekte hiçbir zaman zorluk çekmedim benliğimi keşfettiğim an 11 yaşında olduğum halde, bunun normal bir şey olduğunun ve suçlu olanın ben olmadığının, aksine beni baskılayan toplum olduğunun farkındaydım. Kesin olarak kendimi fark edişimden sonra, hiçbir zaman gizli yaşamadım, hep açıldım.

3- Kendini ötekileşmiş hissettin mi?

Deniz: O kadar birebir bir durum yaşamadım, ama toplum içinde bize olan bakış açılarını hissediyorum ve bu beni geriyor. Kendimi her yerde özgürce ifade edemiyorum.

Anonim-1: Anlatmaya çekindiğim için ötekileştirilmedim, ama farklı da hissetmedim.

Anonim-2: İlla ki ötekileşmiş hissediyorsun, bence LGBT+ bireyi olup da Türkiye'de bunu hissetmeyen yoktur. Bunu fark ettiğim andan beri çevremdekilerin LGBT+ 'lara yönelik yaklaşımlarını ve tavırlarını çözmeye çalıştım hep. Homofobik söylemlerle karşılaştıkça da çok daha zor oluyor "normal" bir hayata olan inanç. Hayatın her alanında zorluk çekeceğini düşünüyorsun aile, iş, arkadaşlık vs. Bu düşünce de yoruyor ve dışlanmış hissettiriyor tabii ki. Homofobik söylemlerle karşılaştıkça da çok daha zor oluyor "normal" bir hayata olan inanç.

Hayatın her alanında zorluk çekeceğini düşünüyorsun aile, iş, arkadaşlık vs. Bu düşünce de yoruyor ve dışlanmış hissettiriyor tabii ki.

Anonim-3: Sadece ortaokul yıllarında ötekileşmiş hissettim, çokça ötekileştim ve okulun bulunduğu yer, çevresi, insanların zihniyeti ve öğrencilerin yaş grubundan dolayı beni özümsemeyeceklerini zaten biliyordum, böyle bir beklentiye girmedim onlar arasında var olma çabam olmadı. Onlarsız da vardım, hala varım.

4- Kendini kabulleniş sürecinde seni en çok zorlayan şey ne oldu?

Deniz: Bu süreçte beni en çok zorlayan şey aile ve çevrem bana olan bakış açısını düşünmek oldu. Hâlâ da bu düşünceler beni zorluyor.

Anonim-1: Hayır ben bir kızdan nasıl hoşlanırım, hele de en yakın arkadaşım olan kişiden diye baya zorlanmıştım.

Anonim-2: Kabulleniş sürecimde en çok zorlayan ailemdi. "Ailem ne der? Beni kabul ederler mi? Yine aynı çocuğuyum gibi sever mi?" gibi sorularım vardı çekirdek ailemi düşününce. Bir de çok sevdiğim kuzenler, teyzeler vs. ne der diye düşünüyordum. Çoğu homofobikti biliyordum bu yüzden de şey diye düşünüyordum: "Ya sonuçta onun kızım, yeğeniyim vs. kızsız da desteklemese de yine sever normale döneriz." Ama öyle olmadı tabii. Korktuğum başıma geldi ve kabul edilemedim.

Anonim-3: Kendimi kabulleniş sürecinde beni zorlayan hiçbir şey olmadı, belki de o dönem hemcinsim sevgilim olduğu ve birlikte keşfedip kabul ettiğimiz için daha rahat atlatmışımdır bu dönemi, bilemiyorum.

5- Cinsiyet kimliğinin ve cinsel yönelimin üzerinden hangi şiddet türlerine maruz kaldın? Bize yaşadığın olaylardan biraz örnek verebilir misin?

Deniz: Toplumda bana şahsi değil ama benim gibi olan bireylere aşırı psikolojik baskı var ve bunu hissedebiliyorum.

Anonim-1: Dediğim gibi kendi içimde saklı yaşadığım için bir şiddet görmedim, ama kimseye açıklayamadığım için psikolojik sorunlar yaşadım

Anonim2: İlk kız arkadaşım 5 ya da 6. ayımızdaydık. Abim telefonumda şans eseri mesaj gördü ve mesajda sevgilim olduğu açıkça ortadaydı kıvramadım. O an annemi çağırdı. Ona gösterdi mesajları. Biri bir yandan küfrediyor biri nasıl olur böyle bir şey ne bu saçmalık hastaysan doktora götürseydik vs. gibi klasik homofobik söylemlerde bulunuyorlar. Sonra abim tarafından fiziksel şiddete uğradım. Telefonumu kırıp sim kartıma el koydular. O an epey kötüydü yani ne anlatabilirim bilmiyorum. Sonrasında ayrılacaksın o kızdan, bir daha duyarsam öldürürüm seni vs. gibi tehditler savruldu. Sevgilimle ayrılmamıştım tabii sırf bu yüzden, ama onlara ayrıldım vs. dedim sorun çıkmaması için. Buna rağmen evdeki psikolojik şiddet sonlanmadı uzun süre. Her tartışmada önüme koyulan bir şeydi ki her şeye laf etmeye başlamışlardı yani özetle tartışmak için yer

arıyorlardı diyebilirim. Şu anda biseksüel değilim zannettikleri için aramız normal ama LGBTİ+ ile ilgili bir haber bir olay vs. görünce hemen “Psikolojik rahatsızlıkları var, kandırılmışlar, sapkınlar vs.” gibi söylemlerde bulunuyor bana gözdağı vermek için. Yani böyle fiziksel şiddete ilk öğrendikleri zaman uğradım ama psikolojik şiddet bitmiyor.

Anonim-3: Fiziksel ve sözlü şiddete maruz kaldım, yine ortaokul yıllarında okulun yokuşundan hakaretler edilerek itilmişim.

6- Kendi deneyimin üzerinden örnek verecek olursan, günlük yaşamda maruz kaldığın fobik söylemlerle nasıl mücadele ediyorsun?

Deniz: Henüz çok açık bir şekilde kimliğimi paylaşmadığım için bu durumu yaşamadım.

Anonim-1: Anlattığım az kişiden fobik cümleler işitmedim ama evet bilmemesi gereken insanlara söylediğimde hiç bir kızla bir kız sevgili olur mu, Lut kavmi vs. gibi ifadeler kullanıyorlar. Her şeyi tastamam açıklıyorum, sonra ne derse desin çok umurumda olmuyor engelliyorum.

Anonim-2: Arkadaş ortamında ya da okulda vs. homofobik bir söylemde bulunulduğu zaman genellikle müdahale edip bunun normal bir durum olduğunu, insanların doğuştan böyle hissettiğini, herkes gibi LGBTİ+ bireylerin de insan gibi yaşama hakkının olduğunu vs. anlatmaya çalışıyorum. Dinleri gereği bunu sapkınlık olarak gördüğünü söyleyenler oluyor, bazen onlara da Lut kavmi olayının aslını anlatmaya çalışıp İhsan Eliaçık'ı okumalarını öneriyorum. Başka yapabileceğim bir şey olmuyor çünkü, ama elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Ama bazen de ne kadar anlattıysan anlat anlamayacak ve senin de LGBTİ+ bireyi olduğunu söyleyip bunu yaymaya çalışarak hayatımı etkileyebilecek insanlar oluyor, o zamanlarda pek bir şey yapamıyorum açıkçası.

Anonim-3: Fobik söylemlerle mücadeleye giriyor muyum nasıl mücadele ediyorum emin değilim, son yıllarımda birebir fobik söyleme maruz kaldığımı hatırlamıyorum, çevreme fobik söylemlerde bulunabilecek insanları almıyorum en etkili yöntem bu sanırım, dışarıdan yabancı bir kişi tarafından böyle bir söylem duyarsam da sana ne deyip yoluma devam ediyorum, bu tarz insanlar sana ne hariç bir kelimeden, açıklamadan veya uzun tartışmalardan anlamıyorlar çünkü.

7- Peki sana karşı ailenin, çevrenin tepkisi ne oldu?

Deniz: Bilmiyor, arkadaşlarımdan bir çoğu hastalık olarak görüyor.

Anonim-1: Ailem bilmiyor çevremdekiler de kız arkadaşım dahili genel olarak iyi ve hoşgörülü yaklaştılar.

Anonim-2: Aile içinde annem ve abim öğrendi ve tepkileri anlattığım gibi berbattı. Ben “Sonuç olarak çocuğuyum/kardeşiyim kabullenirler yani” diye düşünürken öyle olmadı. Dolu Kadehi Ters Tut- Anamız Babamız Yok Deriz şarkısındaki o şiddet ortamını bizzat yaşadım ki çok güzel yansıtılmış zaten klipte. Çevremde başka bilen 2 arkadaşım vardı onlar da başından beri biliyordu

ve hep destek oldular ve eski kız arkadaşım bu olaylar yaşanırken her zaman yanımda oldu. O olmasa bu kadar güçlü bir şekilde atlatabilir miydim bilmiyorum. Şu an ayrıyız ama birlikte çok şey atlattığımız için çok yakın arkadaşız, böyle olaylarda birbirinin yanında olan insanlar özel insanlar oluyor ve kıymetini bilmek lazım gerçekten.

Anonim-3: Çevremde garipseyen ötekileştiren hiç kimsem olmadı ailem de bu ülkede ötekileştirilmemi istemediklerini söylediler, bir daha konusu açılmadı.

8- Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?

Deniz: Barış ve huzur dolu, herkesin kendini özgürce ifade edebileceği ve hor görülmeceği bir gelecek istiyorum.

Anonim-1: Son olarak seven sevdiğine sevdiğini söylesin dünya küçük içine dert atmama gerek kalmayacak kadar!

Anonim-2: Çok bir şey yok aslında ya. Ne desem klişe olur şu an söyleyebileceğim her şey hepimizin duyduğu klasik söylemler olur.

Anonim-3: Kendimi bir topluluğa fikir tavsiye verecek kadar donanımlı görmüyorum hep cahilim aşkla kalın. Ciddi söylüyorum, aşkla kalın. Bunu içten soyluyorum, o zaman düzelebilir belki bir şeyler.

“Röportajda ismini vermek istemeyen arkadaşlarımız “Anonim” olarak ifade edilmiştir.”

İstanbul /DÖB

LGBTİ+'LAR İÇİN ÖZGÜRLÜK NE İFADE EDİYOR?

Sevgi: İnsanların kendini tanımasının, kendi kişiliği ile var olmasının toplum tarafından el birliği ile engellenmediği, sistematik baskılara uğramadığı; insanların hayatın keyfini sürebilecek koşullarda, kendi benliğiyle yaşayabilmesi.

Sena: Bence özgürlük kimsenin eline bakmadan kendi ayakları üzerinde durup ve bunları gerçekleştirirken kimsenin ona karışmamasıdır. Yani bir kuş gibi aslında, çünkü aile evinden çıktıktan sonra yeni bir hayata başlar ve kimse karışmadan uçar, yaşar, bir eş bulur, çocuk yetiştirir ve ölür.

Arjin: Bana göre özgürlük kendimi ifade edip kelimelerimi seçmeden konuşmak, benliğini önce kendin sonra etrafının kabullenmesidir, hakkımda kim ne diyor düşünmeden yaşamaktır.

Melis: Özgürlük özgür olmadığımızı vurgulamak için kullanılan bir kavrammış gibi geliyor bana. Ne kadar özgürlük kelimesi geçerse o kadar kapana kısılmış kısıtlanmış hissettiriyor. Hiç ulaşılamayacak bir daldır özgürlük. Bedenimiz içinde bir ruh hapisten nasıl özgür olalım ki?

Helin: Özgürlüğü bir tanıma sığdırmak yeterince özgür müdür?

Can: Benim için özgürlük hayatı, hayatımı temsil ediyor. Eğer kendim gibi olamayacaksam neden bu hayatı yaşıyorum? Neden kendi istediğim gibi değil de, insanların istediği gibi yaşıyorum? Bu özgürlük müdür kölelik midir? Eskiden insanların söylediklerini çok önemserdim. Onların görmek istediği gibi yaşamaya çalışırdım. Onların hoşuna gidecek şekilde giyinirdim. İçimde hep bir eksiklik olduğumu biliyordum. Mutlu ve özgür olmadığımı fark ettiğim an tüm hayatım değişti. Kıyafetlerimden müzik zevkime, hatta arkadaş ortamım bile. İşte o zaman her şey yerli yerindeydi. İnsanların istediği gibi değil de, kendi istediğim gibi yaşamayı öğrendim. Hayatıma anlam katan o özgürlük vazgeçilmezim oldu.

Anonim: Benim için özgürlük istediğim her şeyi yapabilmek demek. İstedğim gibi giyinip dışarıda insanların iğrenç bakışlarına maruz kalmadan yürüyebilmek, dolaşabilmek ve eğlenebilmek, en ufağından buna örnek vereyim sütyensiz dolaşabilmek ve insanların sanki katılmışım gibi dik dik bakışlarına maruz kalmadan dolaşabilmek, gerçi artık baksalar bile yürüyorum umurumda değil. Kendi öz irademle başka insanların etkisin de kalmadan hareket edebilmek. İstedğim insanla beraber olmam ve çağ dışı insanların iğrenç söylemlerini duymadan yaşayabilmek. Özgür olurken ise başka insanların özgürlüklerini kısıtlamadan yaşayabilmek. Asla özgür olduğumu hissetmedim, ama asla bir yerde tıkkı kalmış gibi de hissetmedim. Ama bir kere bile olsun özgürce yaşayabilen bir insanın ne hissettiklerini hissetmek isterdim.

Merve: Özgürlük bana göre bir bireyin kendi alanları ve kararları içerisinde herkesten bağımsız olarak ve kendi kararlarını kendi verdiği an her konuda özgür olur.

İstanbul /DÖB

Hizmet Sektörü: Emek Cehenneminin Diğer Adı

Pandeminin en çok etkilediği sektörlerden birisi de bulunduğum hizmet sektörüydü. Sürekli insanlarla iç içe olmak bu süreçte oldukça endişe verici bir durum oluyor. Her an hastalığı kapabilirim düşüncesi ile çalışıyorum. Devlet bu süreç içinde kimi işletmeleri (kafe, bar, lokanta gibi) sadece paket servis yapmalarını zorunlu kıldı. O işletmede çalışan işçilere Kısa Çalışma Ödeneği (KÇÖ) verildi ya da işçiler zorunlu olarak ücretsiz izne çıkarıldı. Ben de ücretsiz izne çıkarılanlardan biriydim. Günlük 50 lira olan ücretsiz izin ödemesi sefaletten başka bir şey değildi. Zaten aldığımız ücretler gıda ve faturalar arasında eriyip gidiyordu. Diğer bütün ihtiyaçlarımızı kısmak zorunda kaldık. Bir taraftan hastalıkla ve ölümlle, bir taraftan da açlıkla ve yoksullukla mücadele ediyorduk. Pandeminin bütün yükü bizim üzerimizdeydi. Bu süreçte işsiz kalmamak için mecburen herkes çalışmak zorundaydı. Her geçen gün işsizlik oranları artıyor ve bu durum bizi de “İşsiz

kalırsak, bu süreçte başka bir iş nasıl buluruz?” düşüncesiyle baş başa bırakıyordu.

Yüzlerce işçi Covid-19’dan dolayı hayatını kaybetti. Patronlar daha fazla kazanırken yoksullaşan ve bunun bedelini ödeyen yine biz işçiler olduk. Pandemide birçok firmanın vergi borçları silinirken bizlere hiçbir şekilde destek verilmedi. Burada şunu görüyoruz ki canımızın gerçek anlamda bir kıymeti yok. Çünkü biri gitse peşine gelecek olan milyonlarca işsiz insan var. “Yerini doldururlar” şeklinde bakılıyor. Şu süreçte vaka sayıları yine artmaya başladı. Önümüzdeki dönemde “Tekrar kapanma” olacağı hakkında iş yerimde söylentiler oluyor. Tekrar kapanma olursa bu sefer daha da zor bir süreç bizi bekleyecek de-

İstanbul’dan Bir Genç Emekçi

BU DÜZENİ DEĞİŞTİRMEK ZORUNDAYIZ!

Gezegelimiz yanıyor, ormanlarımız yok oluyor. Kapitalist düzenin tarihsel olarak yarattığı tüketim kültürü, mülkiyet odaklı toplum yapısı ve işleyişi doğa üzerindeki tahribatın oluşmasında en temel sebep olmakla birlikte, bugün bu tahribatın engellenebileceği teknik koşullara sahip olduğu halde bu tahribatın önüne geçebilecek en ufak bir çabayı bile göstermekten geri kalıyorlar.

Karbon döngüsü son yüzyıllarda, sanayi devriminden beri ve özellikle 21. yüzyılda kendi varlığını devam ettirebilmek için doğayı katleden kapitalist düzen yüzünden hızla bozulmaya devam etmektedir. Bozulma sonucunda atmosferde biriken karbondioksit sera etkisine yol açmakta, bunun sonucunda ise güneşten gelen ve dünyadan yansıyan ısı atmosfer dışına çıkamamaktadır. Bütün bunların yol açtığı iklim krizinin etkilerini en somut haliyle deneyimlemekteyiz.

İklim krizi orman yangınlarının sayısını ve şiddetini artırıyor. Sömürü temelli kapitalist düzen kaynaklı iklim krizinin getirdiği aşırı sıcaklar ve kuru bitki örtüsü nedeniyle yangınlar çok daha hızlı bir şekilde geniş alanlara yayılıyor. Artan sıcaklıklar, yangınları daha şiddetli hale getirmenin yanı sıra, yangın mevsimlerini de uzatıyor.

İklim felaketleri birbirini izliyor. Türkiye ile birlikte Yunanistan ve İtalya gibi Akdeniz ülkelerinde de orman yangınlarında artış yaşanıyor. Doğanın tahribatı ve iklim krizi, sadece bu yangın-

ları göz önünde bulundurduğumuzda bile insanlığın bugün en büyük sorunlarından biri olduğunu yüzümüze vuruyor. Bütün bunlar yaşanırken tekelci kapitalistler tüm insanlığın – kendilerinin bile- ortak derdi karşısında çaresiz ve aciz kalıyorlar.

Tekelci sermaye bugün geldiği noktada artık tarihin tekerleğini ileriye döndürdüğünden, teknolojik ve bilimsel ilerlemeye öncülük ettiğinden lafta bile bahsedemeyecek durumda. Teknolojik gelişmeler, “inovasyonlar”, bilimsel ilerlemeler kendi karları karşısında ayak bağı olmakta. Bu nedenle emperyalist-kapitalist sistem kendi sonunu hazırlıyor!

Sorunu yaratan da sorunu çöz(e)meyen de emperyalist-kapitalist sistemin ta kendisidir. Bundan dolayı doğanın tahribatı ve iklim krizine verilecek en iyi cevap emperyalist kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne göndermekten başka bir şey değil. Bu nedenle gitgide kötüleşen ve her yere yayılan bu yangınları kontrol altına alabilmek için işçi sınıfının, emekçi halkların, gençliğin, kadınların, LG-BTİ+'ların, tüm ezilen ulus ve toplulukların örgütlü mücadelesine ihtiyacımız var.

İklim değişiminden duyulan endişe sadece bu günlerde artan yangınlardan ibaret değil. Bu korku, tekelci sınıfın kayıtsızlığı karşısında kuraklık, yangın, sıcak hava dalgalarının, sel felaketlerinin yıldan yıla daha da

kötüleştğini ve sermaye sınıfının sermayelerine sermaye katma uğruna tüm bunlara kayıtsız kalacağını görmenin, bilmenin duygusu.

Bu yangınların her yerde olduğunu ve kapitalist devletler bu yangınları kontrol altına almakta sonuçsuz kaldığının altını tekrar çizelim. Sermaye sınıfı ve dinci faşizm, onlarca özel uçağı varken yangınlara tek bir uçağını bile ayırmıyor! Sırtımızdaki yük bizzat kendileri! Buna rağmen halktan para isteyip sorumluluğu bizim omuzlarımıza yüklemekten başka bir şey yapmıyorlar.

Sermayelerine sermaye katmak için doğayı, insanı, hayvanları iliklerine kadar sömüren kapitalistlerin dünya umurlarında değil!

Bizler düzeni değiştirmek, düzeni değiştirmek için mücadele etmek zorundayız! Çünkü yaşayabileceğimiz başka bir yaşam alanı yok!

Marx'ın dediği gibi, "Dünyayı anlamak yetmez, onu değiştirmek gerekir!"

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Alacaklıyız!

**Şovenizmi, ırkçılığı besleyen,
göçmen karşıtlığı yaratan, yoksul
halkları birbirine düşman eden
kapitalist sistemi yıkacağız!**

BİZE GELECEK BORCUNUZ UAR!

FAŞİST
SALDIRILARA
KARŞI
BİRLİK
MÜCADELEYİ
ÖRELİM
DÖB

Devrimci Öğrenci Birliği-DÖB

DOBirliđi

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

dob.birliği

